— Що з вами?
— Лихоманить — четвертий квартал почався...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

перець

№ 19 (510). РІК ВИДАННЯ XXIII Ціна 10 коп. КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1963

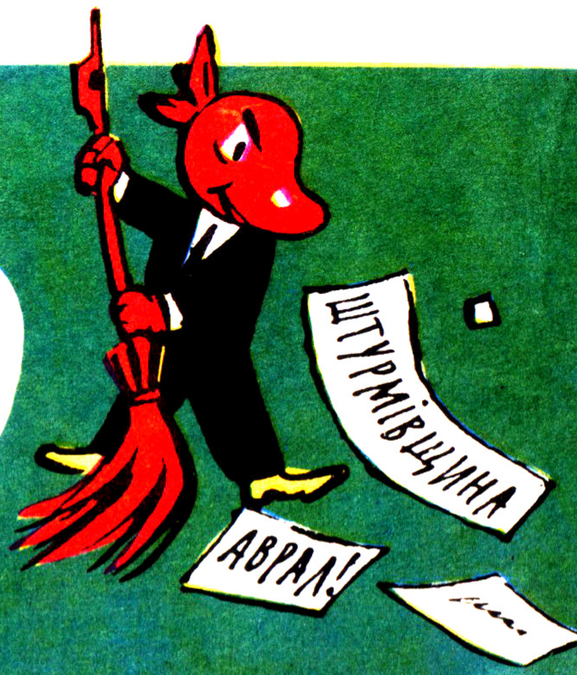

Для чого фейлетон писався...

Що з'явилося раніше: яйце чи курка? Ця важлива наукова проблема анітрохи не цікавила колишнього завідуючого Підгаєцькою інкубаторно-птахівничою станцією (Тернопільська область) Івана Едуардовича Островського.

Уся його бурхлива діяльність на інкубаторній ниві була присвячена вирішенню іншої проблеми: що вигідніше красти — яйця ще до того, як вони потрапляють до інкубатора, чи вже готову продукцію — живих курей?

Чималий досвід (бо Іван Едуардович, перш, ніж прийти у Підгайці, обікрав не один інкубатор на Тернопільщині) підказав йому, що цю проблему не слід вирішувати однобоко. Треба діяти залежно від обставин: є під рукою яйця —крадь яйця, є під рукою кури — крадь курей. А коли дохазяйнуєшся до того, що не стане ні яєць, ні курей, тягни все, що погано лежить.

З'явившись у Підгайцях, Островський глянув досвідченим оком і відразу ж зрозумів, що завдяки діяльності його попередника І. І. Влащенка та п'янички бухгалтера В. П. Сєркіна на інкубаторно-птахівничій станції все погано лежить. Бухгалтер Сєркін так заплутав облік, що в ньому боялися зламати ногу не тільки чорти, а й ревізори міжколгоспбуду, якому тоді було підпорядковано інкубаторно-птахівничу станцію.

Це дуже сподобалося Островському. Про станцію з таким бухгалтером і з таким обліком він мріяв уже давно.

І почалися звичайні злодійські будні. У район Львівського базару потяглись перші машини, вантажені яйцями, і перші сотні карбованців осіли в кишені Островського.

Перші успіхи окрилили Островського. Та разом з тим вони показали, що економічна операція «товар — гроші» дуже марудна. Простіше, коли гроші кладуться в кишеню незалежно від того, був товар чи його не було. Так з'явилися на світ липові авансові звіти на закупівлю неіснуючих кормів. Гроші це дало солідні. А от пернаті мешканці інкубатора чомусь не перетравлювали умовних кормів і організовано дохли.

По 14 актах про загибель молодняка (2646 курчат та 541 каченяти), затверджених Островським, вартість птиці (майже на тисячу карбованців) віднесено на рахунок колгоспів. Островський мотивував це тим, що колгоспи вчасно не вивезли птиці — от вона й загинула. На господарство цього молодняка було списано 6040 яєць.

Нічого й говорити про те, що омлету з цих яєць ні курчата, ні каченята не бачили.

Яйця й курячий молодняк йшли «наліво» густим потоком. Та Островському було вже мало і такої чітко налагодженої системи розкрадання. Він волів крутитись безпосередньо коло грошей. Для цього треба було стати касиром. І Островський став касиром. Так раціоналізувавши адміністративну структуру станції, Іван Едуардович гарантував себе від різних неприємних несподіванок. Раптом йому будуть потрібні свіжі і грубі гроші, а касир упреться і скаже, що каса порожня?!

Ні, тепер касир Островський уже ніяк не міг обдурити завідуючого Островського. Як-не-як, а ходили вони в спільних штанях і кишені в тих штанях теж були спільні.

Ознайомившись ще докладніше із станційними гросбухами, Іван Едуардович ляснув себе по лобі й вилаявся:

— Куди ж мої очі раніше дивилися?

І справді, куди? За масовим розкраданням яєць, курей, кормів Іван Едуардович якось не звернув уваги на те, що інкубаторно-птахівнича станція має ще й гроші на відрядження. Боже ж ти мій! Це ж можна їздити у відрядження, не виїжджаючи з території станції! Й Островський почав «їздити». Коли заглянути в документи, то виявиться, що за рік він був у поїздках не мало не багато — 199 днів! І гроші за ці дні він одержав сповна. А якщо глянути в інші документи, то швидко переконаєшся, що Іван Едуардович у ці дні спокійнісінько розтягав станцію, не виїжджаючи з Підгайців.

Тепер уже все було передбачено, зважено. Жодна копійка не могла заховатися від загребущих рук завідуючого. Можна було спокійно жити і спокійно красти.

Але одного чудового ранку Іван Едуардович з подивом переконався, що красти вже більше нічого. Станція стала рівненькою і гладенькою, хоч яєчка катай. Тільки, де їх узяти? Іван Едуардович плюнув спересердя і вилетів у вирій. Або сказати простіше, зник у невідомому напрямку.

Така коротка історія розкрадання Підгаєцької інкубаторно-птахівничої станції.

* * *

Ми, одверто кажучи, дуже мало сподіваємося на те, що коли Островський прочитає цього фейлетона, він одразу ж прийде до міліції і скаже:

— Грішний! От і сам не думав, що я така свиня. Прочитав, подумав, дійсно якось воно некрасиво виходило. Беріть мене!

Таких, як Островський, одним тільки фейлетоном не виховаєш. Тут здебільшого треба підпрягати карний кодекс.

Фейлетон, власне, писався для керівників облміжколгоспбуду та для керівництва обласною конторою міжколгоспних інкубаторних станцій, під чиїм гуманним керівництвом Островський так зворушливо крав.

Є така надія, що всі ці вельмишановні керівники зберуться гуртом і влаштують голосну читку. А прочитавши фейлетона, скажуть:

— Да-а... Неприємна історія. І як це ми проморгали? І куди це ми дивилися? Ну як на гріх! Всі ми добре знали, що Островський —штемпельований злодій, і на ж тобі — призначили його завідуючим. А хто його контролював? А хто його ревізував? А подать сюди Ляпкіна-Тяпкіна! Та давайте уважненько по області глянемо! Давайте подивимось, може, в нашому великому господарстві денебудь у куточку ще один такий Островський притаївся.

Було б ще дуже бажано, щоб усі оті вельмишановні товариші від слів та перейшли до діла.

От для чого й писався фейлетон.

М. БІЛКУН.

Мал. І. Александровича

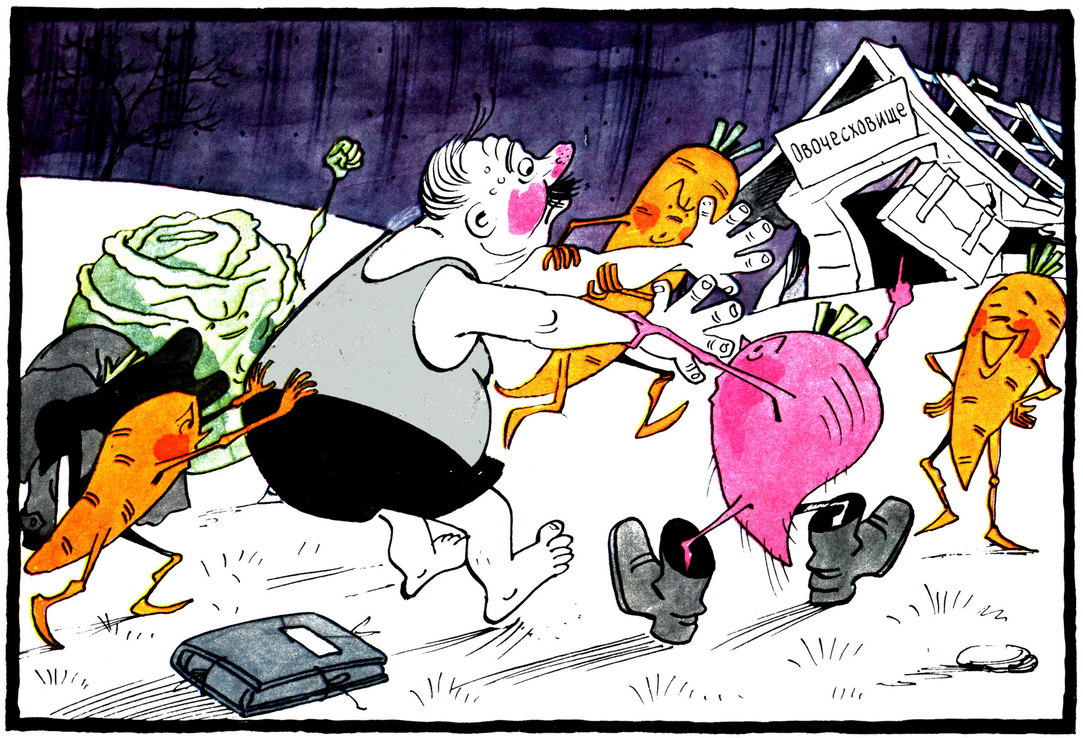

— Побудь у нашій шкурі!..

perec-ua.
perec-ua.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Київська сплавна контора тресту «Київспецлісзаг» постачала Київському ДОКу браковану деревину. За це у № 15 журналу директорові контори т. Біденку було присвоєно звання заслуженого бракороба. Цю подію широко обговорено на зборах колективів усіх сплавних ділянок.

Адміністрація, парторганізація, місцевком та комісія партдержконтролю добре потрусили бракоробів. Восьмеро з них дістали суворі догани з попередженням та інші не менш суворі адміністративні стягнення. А начальника Чернігівської сплавної ділянки Наконечного, майстра Оленича, десятника Ющика та майстра Пінського вантажного пункту Углянцю й десятника цього пункту Стрільця з роботи знято.

Виставка ширнетреба

ВАГОМИЙ БРАК

Килимок як килимок. Гумовий. З дірками. Якої він форми, не добере й найдосвідченіший абстракціоніст. Своїми «горбиками» та «долинками» килимок дещо нагадує макет рельєфу пересіченої місцевості. Словом, такий гумовий килимок завжди можна знайти на будь-якому складі утилю.

Але в тім-то й справа, що цей килимок — не утильсировина. Наш килимок — це стандартний зразок продукції Київського заводу «Червоний гумовик».

Як і справжній утиль, килимки ці продаються не на штуки, а на кілограми (це, мабуть, тому, що в килимках міститься не однакова кількість різних металевих відходів, трісок та іншого сміття). Недавно на Київську базу Укропгосторгу надійшло близько трьох тонн таких килимків. Цей вагомий брак негайно ж повернувся на завод з не менш вагомим штрафом — 1089 карбованців. Тепер килимкам одна дорога — на перший-ліпший склад утильсировини.

А ЗГОРІЛА Б ТИ!..

Стара бабуся, про яку колись писав Степан Руданський, ставила в церкві свічки і богові і чортові.

— Треба всюди, добрі люди, приятеля мати! — казала вона.

Про директора Чернівецького міськпромкомбінату № 1 т. Ксьондзова такого не напишеш.

Свій товар — парафінові свічки — він виробляє не на догоду богові або чортові, а на потребу людям. Адже ж і при люмінесцентному освітленні людям часом буває потрібна свічка. А от серед людей директор комбінату приятелів знайти не може. Ніхто випущену ним свічку і в руки брати не хоче. Вона не горить, а тільки чадить, а вигляд у неї такий, що навіть самого чорта злякати може. Це, — кажуть люди, — ні богові свічка, ні чортові кочерга, а першосортний брак!

ХОЛОДИЛЬНІ ІНКУБАТОРИ

Харківський завод торговельного машинобудування випускає незвичайні холодильні шафи. Їх можна використовувати як інкубатори або як сушарки: ті шафи бояться холоду більше, ніж тропічні рослини.

У цьому ми переконалися на власному досвіді, коли придбали той холодильний агрегат для дитячого комбінату № 343. Він вийшов з ладу рівно через два місяці. Завод двічі міняв нам цю холодильну шафу, але марно. Холоду в тих шафах немає, мабуть, через те, що на заводі їх клепають з холодком. Видно, харківським бракоробам, на чолі з директором т. Альпером, давно слід прописати гарячі припарки. Тоді й холодильні шафи не боятимуться холоду.

ПРАЦІВНИКИ ДИТЯЧОГО КОМБІНАТУ № 343.

м. Київ.

ХТО З ЧОГО ЛІПИТЬ...

Не всі, напевне, знають, з чого робиться черепиця. А знати хочеться.

Радимо всім цікавим придбати черепицю Лебединського (на Сумщині) промкомбінату, і відразу про все дізнаєтесь.

Ні, пробачте, не відразу, а після першого ж дощу.

У дощ лебединська черепиця сама розкриває таємниці своєї технології. Черепиця починає насамперед розпадатися на липкі грудочки. А після дощу — злипатися. Глянеш на деформовану продукцію лебединських черепичників, помацаєш її і відразу визначиш — з глини роблять вони черепицю, із звичайнісінької глини, не випалюючи її.

Цю технологію добре освоїли учні Плужниківської початкової школи, Роменського району на Сумщині. Якби їхня школа не закупила 1200 штук лебединської черепиці, діти, мабуть, так і не дізналися б, з чого її зліплено.

А тепер — знають.

Тепер вони й здалеку пізнають роботу лебединських бракоробів!

Л. КОЗИР,
зав. Плужниківською початковою школою.

ДОШКА ЗАСЛУЖЕНИХ БРАКОРОБІВ

ЛИСИЦЯ ЮХИМ ЯКОВИЧ — начальник цеху Київської фабрики ім. Шевченка. 3000 парасольок, випущених фабрикою, потрапили у Донецьк на базу «Укроптгалантереї». Усі парасольки мали основну ваду: у них було погано закріплено прутики каркасу. Крім основної, парасольки мали ще й другорядні вади: не шліфований стержень, тканина була вся в плямах і морщилась. У сумі всі ці вади завдали фабриці 9418 крб. збитків (усі парасольки було забраковано), а начальника цеху привели на дошку заслужених бракоробів.

ШІФІН СЕМЕН НАУМОВИЧ — директор Чоповицької (Житомирщина) фабрики гнутих меблів. Відомий серед мебльовиків, як автор дешевого способу випуску дорогих стільців. Недавно «викинув» на ринок 428 потрісканих, подряпаних, невідшліфованих, неохайно пофарбованих стільців, вартістю по 3 крб. 60 коп. за штуку. Стільці повернули фабриці на переробку, після якої вони подорожчали майже на 2 крб. Особисто директорові фабрики ця переробка нічого не коштувала: її було зроблено за рахунок фабрики.

БЕЗГОЛОВ'Я

Що може бути простіше за цвяха?

І справді. Ви берете шматок дроту, з одного боку загострюєте його, з другого — розплескуєте, і цвях готовий. Цвях має лише два кінці і дуже маленьку площу, щоб на ній міг розміститися брак.

Але умільці з Чернівецького заводу «Індустрія», де директором т. Снопковський, довели протилежне. З тхніх рук кожен четвертий цвях виходить не лише безголовим, кривим і куцюрбатим, але й різної ваги. Один легший, другий важчий.

Технологією безголових цвяхів зацікавилася адміністрація виставки ширнетреба, бо в нас на стендах зібралося вже більше, як півтонни цього цвяхового безголов'я.

Бажано було б, щоб т. Снопковський докладно розповів відвідувачам виставки, як очолюваний ним завод освоїв такий солідний процент браку.

КУПІТЬ ЛОПАТУ І ВОЗЛЮБІТЬ БЛИЖНЬОГО!

Любителям копати яму ближньому своєму рекомендуємо купувати лопати виробництва Дніпродзержинського заводу металогосподарських виробів. Вибір великий. Лише на Київську базу «Укроптгосторгу» недавно прибуло 3000 таких лопат, загальною вартістю 3780 крб.

Техніко-економічні дані лопат такі. Сталевий лист замість 2 мм. товщини має лише 1,2 мм. Його без будь-яких зусиль можна сирутити в трубку. Зате нізякі зусилля не допоможуть вам насадити лопату на держак: на всій внутрішній поверхні головок виступають гострі заклепки. Лопати вкриті грубим шаром іржі і такі гострі, як залізничні шпали.

Завод гарантує, що кожен любитель копати яму ближньому вже через дві години роботи такою лопатою перевиховається і возлюбить ближнього свого, як самого себе.

Купуйте, не пошкодуєте! Недарма всі лопати, як свідчить документація, випущені тільки 1-м сортом. Не підведуть.

Мал. Л. Бойка

Начебто розумна людина... А як придивишся — порожня посудина.

НЕ ЗБАГНУ

Ні, не збагну... Ти весь із протиріч —
Чи ти за сонце, чи за вічну ніч...
В статтях весну прославив. А у книгах —
Гнила відлига.

БРАТТЯ

Поет Сироп і критик Кадигроб —
Одвіку вороги непримиренні.
Лиш заведе Сироп свої «пісні натхненні»,
А Кадигроб — його ломакою у лоб!..
Було б
Непримиренних примирить —
Ви ж браття:
Від обох однаково нудить...

ВИКРИВАЧ

Він пильнував, як вірний страж недремний,
Усе життя своє буремне.
Він помічав, шукав, ловив, виводив
Чужі гріхи на чисту воду.
Він викривав до смерті — все життя,
Бо сам боявся викриття...

Юрій ГЕРАСИМЕНКО.

м. Харків.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Добру славу львівських промислових фірм частенько затьмарюють бракороби. Так, недавно відома меблева фірма «Карпати» випустила велику партію бракованих шаф, які експонувалися у нас у № 12 журналу на «Виставці ширнетреба». Після виступу Перця Львівський раднаргосп відзначив бракоробів. У п'ятьох із них за випуск браку утримано зарплату, в тому числі з директора фабрики т. Маснова, а начальника ВТК фірми Кричмаря знято з роботи. Щоб не ганьбив фірми!

Мал. А. Василенка

„ХВІСТ“ В РОЗУМІННІ...

...«А такі факти можливі, якщо люди вважають, що без п'янки немає веселості, коли свідомо збуджують себе так, щоб втратити контроль над собою і перейти межу недозволеного, дати волю низьким інстинктам, кого захоплюють «принадності» такого «веселого» життя, яка спустошує людину принижує її, доводить до рівня тварини?»

Прочитавши оцю сентенцію, я мимоволі здригнувся і глянув довкола себе. Ні, з глузду, здається, ще не з'їхав. Але, подолавши до кінця замітку старшого викладача В. Г. «Дорожити честю змолоду», зрозумів, що таки можу з'їхати, якщо буду систематично знайомитися з мовно-стилістичними вправами «Молодого будівельника» — багатотиражки Дніпропетровського інженерно-будівельного інституту.

Ось тільки деякі «перлы многоценныя» з трьох номерів.

«Маючи добрий запас шкільних знань, у нас було багато зайвого часу»,—пише студентка В. М., наслідуючи стиль чеховського героя, в якого, «подъезжая к сей станции, с головы слетела шляпа».

«Не потерпимо моральних потвор»,— заявляє старша викладачка Н. Г. А далі з піднесенням та подробицями розповідає про «з'явлення» в «морально занепалого» юнака «легкокважних зв'язків» і про те, що ж з цього вийшло:

«— Що, має народитися дитина?

— Яка неприємність! — і без зайвих балачок В. М. знахабніло пропонує «коханій» зробити аборт...»

Покінчивши з цією статтею на вельми цнотливу тему та дізнавшись далі, що «культура повинна бути взаємною», та що «днями відбулась перша звітно-споживча конференція», я взявся за фейлетона — «Час подумати...»

«Що таке «хвіст» в розумінні студента? — запитував автор В. П. — Про це можна докладно дізнатися у студента нашої групи В. Т...»,— відповідав він,— який «чимраз знахабніло поводить себе з товаришами».

Коли вуха мої зовсім зів'яли і голова пішла обертом, я раптом наткнувся в кутку четвертої сторінки на таке: «Не моя вина, если со мною случаются такие диковины, которых не случалось ни с кем». А по сусідству — підпис: В. Новодран.

«Справді,— подумав я, — вини барона Мюнхаузена, якому належать ці слова, тут нема. Але ж В. Новодран любить-таки винен, що «случаются такие диковины» з газетою — він же редактор цієї багатотиражки.

Гр. ЗЛЕНКО.

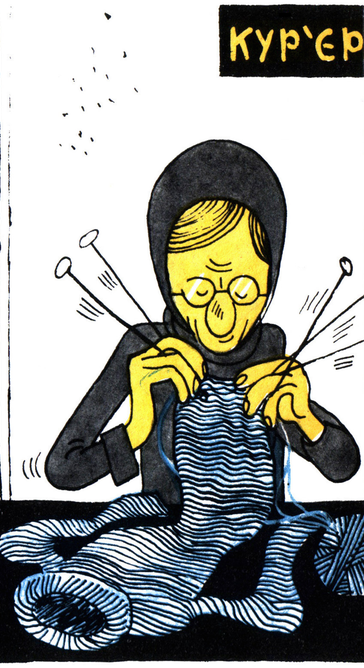

Єдина людина, яка в цій організації готується до зими.

ЛИСОМ ПІДШИТІ, ПСОМ ПІДБИТІ

(КАРТИННА ГАЛЕРЕЯ)

Такі вже майстри, такі умільці на білому світі водяться, що хоч портрети з них малюй. Подивишся на викрутаси такого майстра і приходиш до висновку — підходить! Прямо проситься цей тип у картинну галерею «Перця».

КАЗАНСЬКА СИРОТА

Михайло Теленченко хоч багато творить, але мало говорить. Він здебільшого співає. І завжди одну пісню:

У сусіда хата біла,
У сусіда жінка мила,
А у мене ні хатинки,
Нема щастя, нема жінки.

Навіть у кабінетах виконкому Жовтневої райради м. Києва та перед суддями цього ж таки району Теленченко голосно та слізно цю пісню виводить. Особливо натискує він на слова:

А у мене ні хатинки,
Нема щастя, нема жінки...

Чому ж це лиха доля так немилосердно знущається з сіромахи Теленченка?

Почалося все з красивої і безвинної квітки гладіолуса. Прителіпав якось Теленченко на базар і побачив, що люди охоче гладіолуси купують. Тут він і задумався. Правда, недовго думав, а зразу ж до роботи взявся. Майже все своє подвір'я накрив скляним дахом. А під склом гладіолуси почав вирощувати. Дивуються сусіди, питають Теленченка:

— І навіщо ото одній людині стільки квітів?

— Як то одній?! — в свою чергу дивується господар. — Я люблю квіти. І жінка любить. А теща вмирає, як не покажеш їй вранці гладіолуса!

Відповівши отак цікавим, Теленченко навантажується квітами і пре їх на базар. А на базарі цуп-луп з кожного любителя краси — та в кишеню.

Гендлював би й далі Теленченко квітами, так на ж тобі — почав прискіпуватися фінвідділ. Довелося прощатися з гладіолусами. Переключився спритний чоловічок на помідори. І знову почали дивуватися сусіди: навіщо ото одній людині стільки помідорів? А в Теленченка відповідь готова:

— У моєму організмі нестача вітамінів. І жінка дуже любить цю овоч. А теща, як не з'їсть за день два-три кіла помідорів, то ввечері криком кричить од різачки в животі.

Та й знову на базар. Знову цуп-луп — та в кишеню!

— Що можна надбати за ті гладіолуси та помідори?! — скаже жалісливий читач. — Сущa ж дрібниця!

Виявляється, що на отих квітах та плодах червоних Теленченко двоповерховий домик звів. Кожен може замилуватись ним. Стоїть він на вулиці Сонячній під номером 16.

А коли почали збиратися хмари над викрутнем Теленченком, то він сказав: «На мені вони покатаються, як на їжаку!» Та й розвівся з дружиною, вигукнувши:

— Нічого мені не треба! Віддаю все зажерливій жінці та ненаситній тещі! Нехай вони подавляться моїм добром!

І сидить тепер спокійно у своїх хоромах, спекулює та все співає:

А у мене, сиротинки,
Нема щастя, нема жінки.

Любити і вирощувати квіти нікому не забороняється. І споживати помідори рекомендується. Але ж дерти за них грубі гроші та хороми зводити — це вже вибачайте!

СТАРИЙ ЛИС

У кожного крутія манера своя. Теленченко гладіолуси і помідори саджає. А от Володимир Кушнір закопує в землю звичайнісінький... камінь, а збирає такий багатий врожай, що нікому й не снилося!

Захопив Кушнір на хуторі Веселий Майдан чималий шмат землі. І почав копати там рови. А як викопав, то забив їх щебінкою і залив цементом. Потім почав зверху цеглу класти. Клав, клав, аж поки будинок виріс.

А будинок — це вам не гладіолуси. Його на базар не треба нести. Самі люди прийшли і великі гроші в руки дали. Лічи!

— Ну, що ж, — знову скаже той же жалісливий читач. — Постарався чоловік, збудував собі хатку, думав жити в ній, та, видно, горе заставило продати.

Не поспішайте з висновками! Полічивши гроші за проданий будинок, Кушнір знову почав землю копати та камінь саджати. Це вже робилося на Вовчагірській вулиці, № 7. І тут, як з води, виріс чималий будинок.

Кінець не важко вгадати. І цей будинок Кушнір загнав. А взяв за нього лише 8.300 карбованців!

Полічивши свіжі гроші, старий лис Кушнір скулився, стулився, сльозу пустив та й викачнючив під забудову нову садибу. На цій же таки вулиці.

І знову посадив камінь. А з нього виріс двоповерховий будинок площею 119,93 кв. метра!

— Ох, і зажерливий жмикрут і спекулянт отой Кушнір! — в один голос кажуть сусіди.

А старий лис витирає сльози отією лапою, що гору грошей загребла, і каже:

— Що ви наговорюєте на мене? Хіба ви не бачите, хто я такий? Я бідний асенізатор. Працюю собі потихеньку на заводі «Червоний екскаватор».

М'ЯСОЇД

В організмі кита-риби є дуже цінна речовина, що має назву — амбра. Використовується вона переважно на парфуми.

— От якби й собі знайти щось подібне до тієї амбри, — замріявся якось Олексій Хобта. — Але ж у Дніпрі кити не водяться... Не біда! Я ту амбру знайду і в свинячій чи там корів'ячій туші. Тільки б дали мені добру сокиру!

Добився-таки свого Хобта. Дали йому сокиру рубщика м'яса. І почав він махати нею на Центральному ринку Києва. Хобта м'ясо рубає, а очі в нього грають, зуби скакають, гірші куски людям дає, а кращі за спину ховає. Звичайно, так, щоб власник туші того не бачив.

Хобта добрий майстер тихцем литки рвати. Цюкав він, цюкав та й нацюкав дещицю, якої вистачило, щоб воздвигнуть двоповерховий будинок вартістю 20 тисяч карбованців! Стоїть той пам'ятник здирству на вулиці Патріотів, № 12.

Сподіваємось, що тут жалісливі читачі вже нічого не скажуть, бо хто ж повірить, що Хобта на трудові гроші отой палац збудував?

* * *

На цьому обмежимось, хоч подібних портретів, на превеликий жаль, маємо чимало. Показавши і цих трьох, можна поставити законне питання:

— А чому це така розкіш-воля всім отим, що на ходу підмітки обрізають? Чи, може, про них не знають ті, кому знати належить?

Знають! І навіть пробували боротися з ними.

Ще в травні цього року судді Жовтневого району під головуванням т. Букіної довели по всіх статтях, що Хобта не за трудові гроші будинок збудував. І ухвалили: другий поверх того будинку у хапуги відібрати.

Була велика хмара, а дощ не пішов. Крутій Хобта швиденько зняв на другому поверсі батареї опалення, повиймав подвійні вікна. Вселяйтеся, мовляв, тільки якої ви зимою заспіваєте?

Повернемось і до того ж Теленченка. Виконком Жовтневої райради не раз уже подавав до суду справу про нього. А суддя потримає тую справу в шухляді і повертає з таким мотивом: «Ніяка стаття не бере Теленченка, бо він розлучився з жінкою і віддав їй все майно».

І про Кушніра було рішення суду. А він відпустив з цепу свого вовкодава, і той нікого в двір не пускає. Собака показує зуби крізь паркан, а господар показує з вікна другого поверху папери і вигукує:

— Рішення суду в мене на руках. Чого вам ще треба?!

— Ну що з таким зробиш? — бідкається заступник голови Жовтневого райвиконкому Наталія Олексіївна Шепелева. — Він пише скарги до всіх інстанцій!

Отак і перелякав Кушнір власть імущих. Перелякав собачими зубами і своїми брудними наклепами!

Хочемо принагідно запитати: а як отой Кушнір зумів аж три ділянки землі одержати? Хто йому виділяв їх та узаконював? Хто надзвичайну чуйність до спекулянта виявив?

По всьому видно, що слабосилі і слабодухі керівники сидять у виконкомі Жовтневої райради м. Києва. Людці, лисом підшиті і псом підбиті, на їхніх очах рішення судів, самі закони у багно топчуть, а вони лише спостерігають та зітхають.

Л. ГРОХА,
М. ПРЯДКО.

І ТУТ ОБВАЖИЛИ...

Терентія Терентійовича Зубця я знав уже давненько. Але так, як кажуть, на віддалі. Зустрінемося, поздоровкаємося — і до побачення. А недавно познайомився з ним ближче, у крамниці. Він купував великого маринованого оселедця, і не вистачало кілька копійок. Я позичив. Зубець вибив чек, підійшов до прилавка, попросив молоду продавщицю ще раз зважити оселедця. Та — не відмовилась, тільки сказала:

— І що ви такий недовірливий?.. Я ж уже двічі важила!

— Гайда, гайда, — відповів Терентій Терентійович, — роби, що велять. Знаємо вас, продавців... — Він зробив наголос на букві «а» і подивився на дівчину колючими вузенькими очима.

Йдемо додому. Зубець якось жовчно заговорив:

— Ще й ображається! — і кивнув убік крамниці. — А я вам зі всією відповідальністю заявляю, що в системі торгівлі злодій на злодієві їде і злодюгою поганяє. Точно!

— А чому ви так гадаєте? — перебиваю.

— Тому, що знаю. Мені, наприклад, за багато років жодного разу не дали правильно зваженого товару. Жодного разу! — І підняв догори тонкого, як заструганий жовтий олівець, пальця. — І якщо ви думаєте, що оцей нещасний оселедець правильно зважений, то глибоко помиляєтесь. От давайте зайдемо в хлібну крамницю, самі переконаєтесь!

Я вагався: дуже поспішав. Та Терентій Терентійович затяг мене майже силоміць.

У крамниці нікого, крім продавщиці, не було. Зважили оселедця. Вага вийшла точною — грам у грам. Товариш Зубець невдоволено покрутив маленькою головою, на якій гніздився великий, пом'ятий, непевного кольору капелюх. Вийшли з крамниці.

— Бачите, — кажу, — вага точна. Даремно на дівчину нарікали.

Терентій Терентійович так і кинувся:

— Пробачте, ви хоч і літній чоловік, але дуже наївний у таких справах. Думаєте, що в хлібній крамниці обійшлось без махінацій?.. Бачили, як ота товстуха щось пальцями ворожила? Не помітили? А я все бачив... Та всі вони однакові. От давайте зайдемо до гастроному, побачите!

Гастроном був далеченько, і я категорично відмовився йти. А товариш Зубець побіг, злісно гукнувши:

— Я своєї правди таки доб'юся!

Того ж дня, надвечір, я вийшов прогулятися. Біля воріт стояв товариш Зубець, наче навмисне чекав мене. Довгий, кольору побляклої охри плащ на ньому був розстебнутий і звисав, як на гострому кілку. Лише вузенькі очиці з-під пом'ятого капелюха світились переможними вогниками.

— Який я радий, що вас побачив! — почав він. — А знаєте, таки обважила мене та дівуля. Точно! — І підняв догори палець. — За милу душу обважила! Пішов ото я до гастроному. Там запитали, де брав оселедця. Я чесно сказав. І що ви думаєте?.. Усі три продавці відмовились важити. Категорично відмовились! Та для мене їхня шахрайська політика цілком ясна. Мабуть, у тій крамниці, що я брав оселедця, працюють їхні родичі або близькі знайомі... І пішов я аж на базар. Там у лотку, де продаються цвяхи й замазка, зважили. І що ви думаєте?.. Двадцять п'ять грамів не вистачило. Двадцять п'ять грамів!

— І нічого дивного, — кажу. — Оселедець — маринований. Поки ви бігали з ним по крамницях та базарах, сік витік, от і нестача.

— Говоріть, — скептично відповів співбесідник. — Я тих прода́вців знаю, як обсмалених!..

Хоч і набрид, але й зацікавив мене цей жовчний, скептичний, сухорлявий і замусолений чоловічок. Захотілось дізнатись про нього більше. Запрошую прогулятися до ботанічного саду. Він охоче погодився.

Пішли. По-весняному припікало сонце. Співбесідник ще довго й злісно говорив про того маринованого оселедця. Та я вирішив перебити і делікатно запитую:

— Де ви працюєте, Терентію Терентійовичу?

Він поплямкав тонкими синюватими губами і почав:

— Як кажуть, не п'ю, не курю і ніде не працюю... А чому? Поміркуйте самі. У мене є давній приятель, який позаторік працював на овочевій базі. Хороша, чесна і порядна людина! Таких у наш час рідко можна зустріти. І ось цей порядний чоловік лише за останні три роки шість разів міняв місце роботи! Вірніше, його міняли. Шість разів! Крім того, за цей час він став повним кавалером чотирьох суворих доган! Недавно заходив до мене. Скаржився, що після четвертої догани ревматизм шлунку одержав... От вам і робота... Я й поміркував, що за останніх десять років, коли б працював, одержав би щонайменше чортову дюжину доган і разів двадцять знімали б мене з роботи! А кому це потрібно?..

— А чому ви так думаєте? — запитую. — Адже мільйони наших людей чесно працюють, створюють матеріальні й культурні блага для народу, будують комунізм. І не бояться, що їх знімуть з роботи чи запишуть догану.

Терентій Терентійович знову поплямкав тонкими губами, наче щось жував, і каже:

— Наївний ви, хоч і грамотний чоловік... Мало вивчаєте людей, їхні настрої, характери... А може, я не хочу схиляти свою горду голову ні перед культами, ні перед культиками! Бо сам у сорок восьмому році став жертвою культу! Три роки парився в тюрязі. Три роки і, головне, ні за що!!

— А все ж, якісь причини були? — натякаю.

— А, причини... — почав він тихо, обмірковуючи кожне слово. — Припаяли... припаяли, що я продавав яловичину і свинину по однаковій ціні... Я тоді працював на базарі в лотку. Ніби я знав, де та свинина, а де — яловичина... І те червоне і те... І те жирне і те... А вони — трах-бах і «пришили» мені три роки... Та воно й не дивно, адже тоді панував культ у всьому чисто. У всьому!! — І його засушене обличчя вкрилося тріпотливими зморшками. — Після того й сказав я собі: не піду на роботу, поки не зникнуть культи і культики...

— З чого ж ви живете? — запитую спокійно. — Мабуть, дружина добре заробляє?

Він покрутив головою, поправив пом'ятого капелюха і мовив:

— Ат, з бабами заведись і сам бабою станеш... Недарма знаменитий козак Степан Разін утопив свою персидську княгиню... Отож і я вивів до своєї цілковите недовір'я, і розійшлись...

— У чому недовір'я? — цікавлюсь.

— Звичайно, в грошах, — прошипів Терентій. Терентійович, і його колючі очі ще більше звузились.—Прожили ми з нею років півтора... І почав я помічать таке. Прийде, було, з базару, почне звітувати, що і за скільки купила. Виходить, наче все правильно. А одного разу я вирішив перевірити. Взяв у знайомого ваги. Прийшла вона з базару. Я з олівцем у руках переважив усю продукцію. І що ви думаєте?.. На двадцять п'ять копійок обдурила мене! А старими грішми — на два карбованці й п'ятдесят копійок! І це тільки за один раз. І прикинув я: коли вона п'ятнадцять разів на місяць базарюватиме, то тільки за один місяць з моєї кишені випурхне три карбованці і сімдесят п'ять копійок новими грішми! А за рік, а за десять... А голопузих родичів у неї хоч греблю гати! І вирішив я своєчасно позбутися родинної обузи. Пішла вона, я й оком не моргнув. Жаль тільки, що два карбованці привласнила...

— Як же ви живете? — питаю. — Хто вам варить, пере білизну? І взагалі, як ви обходитесь, що ніде не працюєте?

А товариш Зубець:

— Так і кручусь... Комусь щось пораджу, комусь дістану мандаринів чи апельсинів, підкажу, де можна дістати трубку до телевізора, або де знайти закордонне взуття чи одяг... І люди, спасибі, не забувають мене... Одне слово, труджусь чесно, нікого не обважую, не обкрадаю, і не схиляю своєї гордої голови ні перед яким начальством! А свобода для мене — як вода для живого оселедця! — І він витер свої жовто-сині губи брудною, як ганчірка, хустиною.

У цій короткій бесіді для мене почала проясняватись «філософія» цього дармоїда. І хоч набридло слухати його теревені, все ж запитую:

— Терентію Терентійовичу, а скільки вам років, що ви такий зневірений скептик, такий жовчно-лютий на всіх чесних людей?

— Це вам так здалося, — мовив по паузі. — Якраз я вірю і дуже вірю!..

— У що? — запитую вже сердито.

— Вірю в себе, і в те, що мені минув уже сорок п'ятий рік! — І звузив до неймовірності свої злі каламутні очиці.

...Додому повертатися мовчки. Проходили біля медичних вагів, на яких літній інвалід важив дітей і жінок. Ради інтересу запропонував Зубцеві зважитися за мій рахунок. Він якось скептично подивився на вагаря і прошипів:

— У цього старого шахрая?.. — А все ж погодився.

Першим став я.

— Вісімдесят шість кілограмів, — промовив вагар.

Почав важитись товариш Зубець. Він так пильно приглядався до руки старого вагаря, яка пересувала гирю, ніби той важив не його, а маринованого оселедця для нього.

— П'ятдесят два кілограми і сто грамів, — сказав вагар, виписуючи квитанцію.

А якийсь хлопчик, що стояв позаду нас із дорідною молодою жінкою, й каже:

— Мамо, і наш собака Рекс теж важить п'ятдесят два кілограми і сто грамів...

Жінка тихо засміялась і промовила:

— От бачиш, Павлику, і в дяді така сама вага... Мабуть, погано їсть...

Товариш Зубець проколов її наскрізь своїми гострими очима, і ми пішли. Він мовчав, щось обмірковуючи, потім злісно заговорив:

— От бачите?.. А та молода кобила ще й наміхається... А я вам клянусь честю, що старий шахрай мене обважив! Точно! У мене завжди було шістдесят шість кілограмів. Тепер ви переконались, що й тут обважують?!

Я від душі розсміявся. А співбесідник:

— Чого смієтеся? Я певен, що й у вас немає стільки кілограмів, як сказав дід. Побачив добротного костюмчика, подумав, що якийсь культ, от і накинув для догоди... Точно вам говорю!

— Яка ж йому користь від того, що мені «накинув», а вам зменшив? — питаю вже роздратовано.

Зубець покрутив головою, поплямкав тонкими губами і відповів, дивлячись убік:

— Та що з вами говорити?.. Знаю, що й ви такий, як усі... Оце візьмете, та й напишете про мене, і грошики одержите. Я все знаю, стріляний горобець! — і пішов до крамниці.

Останні слова Зубця справді підтвердились. Бо про такого типа я не міг не написати!

Євген КРАВЧЕНКО.

— Уже не перший рік він будує нам ці повітряні замки!

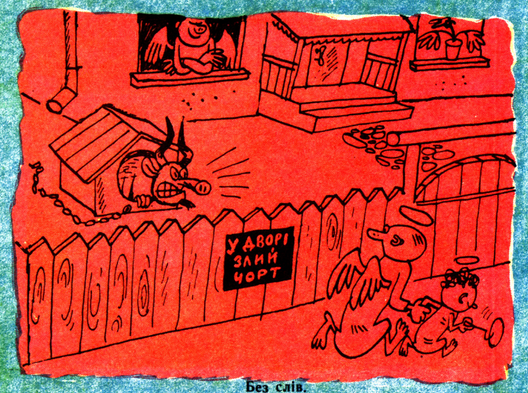

Без слів.

Наклепник на тому світі.

ЧОРТОВА ДЮЖИНА

— Будь ласка, тринадцяту.

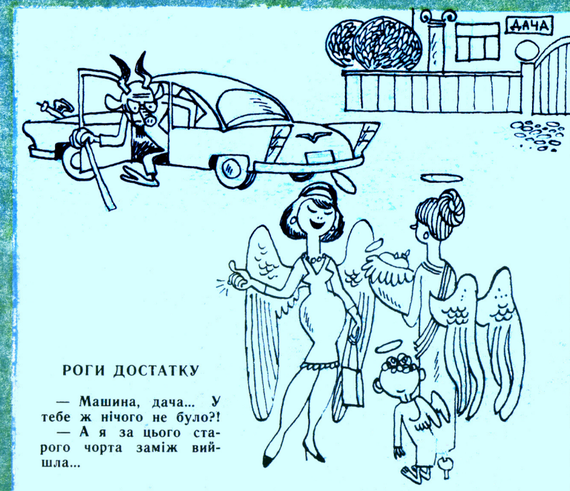

РОГИ ДОСТАТКУ

— Машина, дача... У тебе ж нічого не було?!
— А я за цього старого чорта заміж вийшла...

Мал. А. Василенка та С. Герасимчука

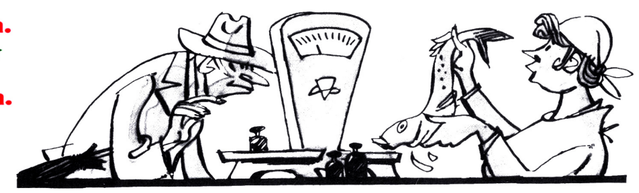

perec-ua.
perec-ua.

Поприще

Біля головиного кабінету з досвітку низалася черга. Першою стала баба Килина. З затамованим подихом дивилась на довідку, що її тільки-но написав секретар, і шанобливо, наче на врата вівтаря, зиркала на двері головиного кабінету. Довідку попросив її онук Дмитро в учорашньому листі нагально. Хай, каже, напише колгосп, що я ваш онук, а ви одинока, то мене відпустять і поза строком. Баба тримала вже внукову відпустку в руках, та до повного щастя не вистачало на документі не стільки головиного підпису (і замісник черкне), як печатки.

Ананіїв приймак мав затвердити ордера на шифер, що ним залишилось накрити хату. І ви ж розумієте, як може чекати власної оселі приймак хай навіть такої улесливої («Сьогодні ради неділі втирайся крамовим рушником!») тещі, як тітка Ананиха. Далі стояла самогонниця Варка, яку викликали до голови для остаточної розмови перед громадським судом. Вона й напоумила нас, конторських працівників, що скоїлась з головою якась біда.

— А ви, бабо Килино, співчувати повинні б. Самі були молоді, присипали чоловіка ранками.

Баба Килина аж на лиці мінялась.

— Стида-сорому немає на тебе,— махала рукою.— Чоловік у полі до схід сонця, а ти таке верзеш.

Під сьому годину приплентався з гаража до контори заспаний головин шофер Панько і ніяково запитав нашого бухгалтера:

— Може, Іван Іванович з Панасом виїхали, бо я під капотом трохи, сказать би... ремонтував?..

Бухгалтер наділив Панька непримиренним поглядом, а мені тільки на двері показав очима.

І я пішов.

В головиному курнику, захлинаючись, виспівував півень і кудкудакали кури. Рудий собака, тягаючи ланцюг на дроті, погавкував на вікна. Я зупинився, прикидав про себе довжину ланцюга і віддаль від дротини до ганку. Аж це зненацька долетіло до мене:

— Та не бійся, Корнер не достане до порога.

Біля паркана з поливалкою в руці вешталася сусідка Горпина.

Я відчинив сінешні, постукав у хатні двері і, не діждавшись дозволу, готовий до всього, натиснув клямку.

Проти дверей на канапі лежала господиня з прикритим білою ганчіркою лобом. Іван Іванович сидів край столу, підперши голову обома руками.

Я привітався і приступив до нелегкої місії.

— Бухгалтер послав запитати, коли ви будете, а то чеки не підписані і Варка всяке говорить...

На канапі застогнала господиня. Іван Іванович поквапливо взяв кухля, полив водою ганчірку в неї на лобі, звів на мене порожні очі, одповів з тугою:

— Дурень...

Мені було таки прикро, що лізу з такими дрібницями до людини, у якої на руках хвора дружина.

— Пробачте, я не знав...

Іван Іванович ще раз глянув на мене, і цього разу вже, здається, побачив.

— Не ти. Петя мій дурень. Школу хореографічну залишив.

— Ой, залишив,— з стогоном видушила головиха.

Мені одлягло від серця.

— То, може ж, він у ковалі пішов? — запитав я з неприхованою радістю. Мені не хотілось, щоб наш колгоспний молотобоєць Петя витанцьовував на сцені вечорами і серед білого дня в робочий час.

— Ой, не нервуйте мене,— водила плечима на канапі головиха,— талант погубили.

Я вже переминався з ноги на ногу, ладен іти, та шкода ж було залишити в горі Івана Івановича.

— Єдиний, розумієш, він у мене,— стискаючи скроні долонями, тужив голова по-чоловічому без сльози,— і куди... У футболісти пішов. Ти розумієш,— чи то до мене, чи до дружини простягав руки, тоді встав і вже тільки до неї: — А я не казав тобі, не давай йому м'яча. Було й не пообідає. Книжки в запічок та й пішов по городах за тим футболом вихвицювати. На мені цілий колгосп, а ти ж де була?..

— Ой, не нервуй мене, чуєш! — звелася на лікті головиха. — Ой, не...

Я не чув, що вона говорила далі. Услід за Іваном Івановичем я вимайнув з хати.

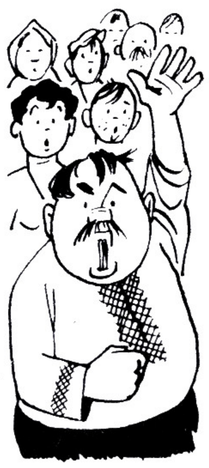

Сонце, що підбилося над високовольтною щоглою, мабуть, таки мало над нашим головою магічну силу. Він оживав на моїх очах. Випустив півня з курми, посипав їм проса, налив собаці вчорашнього борщу. Навіть привітався з Горпининою Марійкою. І вона осмілилась запитати через паркан:

— Іване Івановичу, а коли вони гратимуть?

— Хто?

— Ну...— зашарілась дівчина,— Петрусь ваш.

— Ніколи, я йому покажу грання,— враз насупився Іван Іванович і пхнув чоботом собаку, що лащився біля ніг.— А ти, Кор-р-нер, не лізь, куди не кличуть.

Марійка сердито гукнула до матері, що тупцювала біля смужки матіоли:

— Чого б то я час марнувала. Давайте снідати, бо вже дівчата давно на полі...

Аж під обід голова підписав довідку бабі Килині і ствердив ордера Ананійовому приймакові. На Варвару тільки глянув жалісливо і махнув рукою.

— Чого це він так? — спантеличено запитала жінка в конторської прибиральниці.

— Горе в чоловіка.

— Яке б то?

— Син у футболісти пішов.

Варвара сумно глянула вслід голові і пішла з контори. Кажуть, уперше за цьогорічний сезон пішла тоді на буряки.

Уранці наступного дня Іван Іванович нагримав на Панька.

— Чого ти мені на «бобику» до контори приteліпався? Готуй грузовика, в район поїдемо.

Походив по фермах, в поле й не поткнувся.

В район вибралися надвечір. Десь півсела про машину почуло. І не вмістила всіх. Бабу Килину (нагальна справа в соцзабезі виявилась) і головиху — хвора ж — в кабіну посадили. Іван Іванович в кузов поліз. Ледве втиснувся між Ананійовим приймаком і Марійчиною ланкою. Мені за бланками форми 20 треба було їхати в район, та в машині й місця не знайшлося. Сів на велосипеда.

За машиною тільки слід відкурив, а я тисну на педалі. Під самим райцентром агронома нашого догнав.

— Куди це ти? — запитує.

— По звітність. А ви?

— Та в агрохімлабораторію. Все одно роботи немає.

— Чого? — дивуюся.

— З обіду мої полільниці в район подалися. На матч.

Ото, думаю собі, і дізналися ж.

Їхати нам разом, але агроном ліворуч бере.

— Мені,— каже,— ще тут до одного товариша.

— А в мене теж одна справа є, окрім звітності,— і беру праворуч.

Зустрілися біля входу на стадіон. Помовчали, наче й не впізнали один одного. Пішли місць шукати. Гадаєте, це так легко. Та ще коли спізнився.

Примостився в когось на колінах, вивчаю ситуацію.

«Авангард» тисне на «Харчовика». Вже два м'ячі «Харчовикові» вшпилити встигли. Еге, подивіться, зараз третього закотять. Ей, ти, гава, а не захисник, куди дивишся? Аж одривається серце в мене, як ото не по-моєму грають у футбола. Невже тобі підбігти ліньки? Чи, може, не обідавши. А воротар! Чого тупцюєшся, наче балерина. Лови!

— Ой, Петрику, не пускай!

То таки Петро. А хто ж це над головою в мене? Невже Марійка?

— Підскакуй, не стій, а то знов...

Оце сховався. В Івана Івановича в ногах сиджу.

М'яч пролітає біля правого вуха в Петра і зупиняється в сітці. Петро встає хвацько і вибиває м'яча мало не до супротивних воріт.

— Отой між стовпами наче третю групу по очах має,— виливає образу на воротаря баба Килина.

— Ой, не нервуйте дитини,— накидається на неї головиха.— Він у другому тайні візьме своє...

— Таймі,— досадливо поправляє Іван Іванович.

— А я ж як кажу! — відгарикується головиха.

Як не допомагають Петрові порадами Марійка, Іван Іванович з дружиною, Ананіїв приймак, але в другому таймі він пропускає ще чотири м'ячі.

З нас аж вихлюпується обурення. Ми б самі, без Петрикової команди забили «Авангардові» щонайменше сто м'ячів.

Але ми програємо. Нам, тобто «Харчовикові», свистять і радять наполягати на харчокомбінатську продукцію.

Ми йдемо підбадьорити Петю. Біля самого входу в роздягальню головиха шепче Івану Івановичу:

— Ти... той, як його... не осором дитини перед начальником. І скажи, щоб пригинався, як вони летять. Так видніше.

— А як же... того... школа? — з полегкістю запитує Іван Іванович.

— Школа, школа!.. Кожна людина знаходить своє поприще...

Головиха сердито висмикує руку з-під чоловікового ліктя.

— Іване Івановичу,— шепче голові на вухо Марійка,— передайте привіт йому від моєї ланки. Ну і від мене...

За той день нам забили ще два додаткових голи. Зведення про догляд за кукурудзою й квасолею я не передавав. Отож і записано було дві догани: Івану Івановичу в парткомі, а мені по комсомольській лінії.

* * *

Головин Петро вже два місяці як перейшов з посади харчоторгівського інженера-калькулятора до нас у кузню ковалем. Він тепер капітан команди. Два місяці ми йдемо попереду «Прогресу» і «Перемоги» по всіх роботах. У народній дружині скоротили «штат» на три чоловіки, і подейкують, ніби Варвара продала комусь у «Прогрес» самогонний апарат: хлопці тепер на іншу хворобу захворіли. Правда, як казав доповідач на звітних зборах, є в наявності і окремі недоліки. Ананіїв приймак ніяк хати не добудує. Після роботи на стадіон ходить (Іван Іванович цілий гектар луки одрізав) тренуватися і на зустрічі з приїжджими командами. На сільраду з заводу два виклики надійшло: вже два місяці внук баби Килини заміняє правого крайнього в нашій команді, а верстат нібито стоїть. Не знаю, чим воно скінчиться. Звісно, якби онук повернувся на завод, то, може б, мене в команду взяли. Але це між нами.

Як у Марійки з Петром? А чого я про все розказувати маю. Це ж не повість, а просто собі бувальщина.

Микола ІЩЕНКО.

Заявитель Панасюк

До поважної установи надійшов серйозний сигнал (немає потреби називати її, бо нині, мабуть, важко знайти установу, до якої той сигнал не надходив). Автор яскравими фарбами малював чорні діла директора Житомирського лісгоспзагу Двоєглазова. Це, мовляв, страшна людина! Краде, замилює очі, душить критику!

Сигнал розбито на параграфи. У параграфі про сіно заявитель повідомляє, що сіно тут не обліковують, а продають на базарі і гроші кладуть у кишеню. Державну скотину у лісгоспзагу відгодовують махінаціями: директорові Червонського цукрокомбінату дають, наприклад, ліс, а той віддячує жомом. Двоєглазов нахабно відгодовує 5 власних корів державними кормами. Ліс самовільно рубають так, що тріски летять аж у Житомирську прокуратуру.

Чому ж злодії досі не покарані? — патетично запитує автор. А тому, — відповідає він, — що їхні ганебні діла приховують начальник лісового управління Житомирської області та секретар райкому партії.

І це не анонімка. Ні, автор підписується прямо і підкреслено — «заявитель Панасюк».

Вивчили сигнал у поважній установі й ахнули. Ах, розбійники! Ах, нахаби. Ах, ах, ах!.. І давай комісію споряджати. Відрядження виписують — командировочних не шкодують.

Але «заявитель» Панасюк поставив комісію у дуже складні умови. Він забув написати в своїй заяві параграф про те, що Двоєглазов уміє читати чужі думки! Отак утупиться обома очима у голову комісії і читає його думку, і читає... Тільки-но голова подумає спіймати Двоєглазова на тому, що він викохує на державних кормах п'ять корівок, як директор лісгоспзагу членам комісії довідку Бердичівського фінвідділу підсовує. А в довідці сказано, що з 1962 року у нього й корови нема.

— Раніш у мене й справді була корова,— каже Двоєглазов. Вона за угодою була на випасах у лісників Бубела, Шелепи, Симоненка, Хацановського й знову Симоненка... Все це можна перевірити по документах. П'ять прізвищ лісників і породили казку про п'ять корів.

Тільки голова подумає спіймати його на чомусь іншому (параграфів у сигналі безліч), як знову довідки, письмові заяви дійових осіб, численні свідчення, рішення, характеристики... І так по кожному параграфу виходить, що... «заявитель» — наклепник.

За чотири роки до цього висновку прийшло 14 (чотирнадцять!) авторитетних комісій, які приїздили сюди з обласного центру і з столиці! Скільки ж на лісових просіках даремно посіяно добових та готельних? І все це — через одного «заявителя». Дорогенько обходяться державі його «сигнали». І вирішили ми викласти тут деякі біографічні дані «заявителя», щоб уже ніхто не ахав і не виряджав на місце подій комісій.

У своїх заявах П. П. Панасюк слізно писав, що він сирота, виховувався у дитячому будинку, на фронті дослужився до офіцерського чину, а повернувся з війни інвалідом.

Повідомляємо: батько у «заявителя» був. Але цей факт синочок приховує, бо в 1930 році батько штрикнув ножем голову сільради с. Кукільні, Бердичівського району, за що й помандрував аж туди, де сонце «сходить і заходить». Про існування дитячих будинків Панасюк дізнався вже тоді, коли навчився читати газети. Військові чини він одержував у зворотньому порядку: його розжалували з старшини у рядові за розкрадання харчів. Повернувся він живий і здоровий, руки-ноги цілі.

Жив він з дружиною Панасюк Г. П. у селі Червоному, тримав по 2—3 корови, 2—3 телички, по 2—3 свиноматки, по 100—150 качок та індиків. Скуповував у колгоспників яблука: возив ті яблука аж у Ленінград, а звідти привозив дефіцитне покрівельне залізо. А за сумісництвом працював у лісовому господарстві і крав ліс. За крадіжки його послідовно звільнили з Бердичівського і Попільнянського лісгоспзагів. Тоді Панасюк обурився й почав скаржитись. В усі інстанції полетіли його «сигнали». 16 серпня 1959 року у районній газеті «Шлях соціалізму» було вміщено першу рецензію на його наклепницьку творчість. Це був фейлетон «А борзописець не схаменувся».

Схаменувся Панасюк у 1961 році, коли за систематичне зловживання своїм службовим становищем, за постійні кляузи та наклепи, за нещирість перед партією комуністи Житомирського лісгоспзагу проголосували за те, щоб виключити його з партії. На жаль, вищі інстанції обмежилися тоді суворою доганою з занесенням до облікової картки. Відтоді наклепник у лісництві не працює. А кляузи йдуть! І під ними стоїть незмінний підпис «заявитель Панасюк». Це дружина дьогтьомаза прийняла від чоловіка його наклепницьку естафету. Щоб не постраждала репутація помийної фірми «заявитель Панасюк»...

Що з такими робити?

Результативну технологію боротьби з «заявителями» розробив шофер Дніпропетровського управління водоканалізації І. Д. Луб'яний. Кілька років тому він надійно застрахував себе від наклепів «заявителя» — інспектора-ревізора В. А. Мунтьяна. Розповідати про діяльність цього кляузника — повторювати історію «заявителя Панасюка». Ми обмежимося лише фактом, який цікавить нас зараз.

Якось Луб'яний купив кілька колод, щоб підремонтувати хату. Він домовився з директором управління, що йому ті колоди розпиляють на «циркулярці» і дадуть машину вивезти дошки. Всі роботи він оплатив й одержав відповідні квитанції. І от коли Луб'яний вивозив дошки, біля прохідної нагодився Мунтьян. Він почав репетувати, що, мовляв, крадуть державне добро! На квитанції він і уваги не звертав, бо, теоретично, їх, бачите, можна підробити. Угоди досягли лише тоді, коли домовилися подзвонити директорові. Але з боку Мунтьяна це був просто стратегічний хід. Коли Луб'яний зняв трубку, він почув, як Мунтьян кричить з паралельного телефона:

— Міліція?! Негайно висилайте опергрупу! Луб'яний розкрадає майно управління!

От тоді і народилася технологія боротьби з «заявителями». Кров кинулася Луб'яному в лице, він ускочив до сусідньої кімнати, де схилився над телефоном Мунтьян, і підняв над його головою канцелярський стіл. Той стіл був би «заявителю» кришкою, якби хтось третій не схопив за ніжки...

Відтоді Мунтьян — ані пари з уст про Луб'яного!

Цим переконливим фактом ми, звичайно, не пропагуємо фізичного перевиховання «заявителів». Але бити їх треба. Нещадно бити по їхніх шкідливих руках. Бити хоча б карбованцем. Взяли хоча б раз та й вирахували з наклепника гроші, витрачені на роботу комісій... А чому б і ні, коли доведено, що людина клепає з корисливою або кар'єристською метою? Карбованець у цьому випадку був би надійним батогом! Виховання пішло б повним ходом!

Ю. ЯЧЕЙКІН.

Мал. В. Зелінського

— Отут я й перезимую...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У Ст.-Іржавецькому колгоспі ім. Чапаєва ще недавно головував О. О. Шпак. Він любив могоричі, розбазарював колгоспне добро. Куди вже там йому було за цією «роботою» керувати колгоспом! Сигнал про це, одержаний редакцією, перевірив партком Лубенського виробничого колгоспно-радгоспного управління, Полтавської області.

А ось і наслідки перевірки. Факти підтвердились. Загальні збори колгоспників прогнали О. О. Шпака з посади голови правління. А бюро парткому додало йому до цього ще й сувору догану з занесенням до облікової картки.

Любий Перче!

Залізничники, як ти знаєш, працюють за твердими правилами руху.

Я — теж залізничник і вивчав ці правила. Але запевняю тебе, що серед цих правил немає, приміром, такого: «Як не блудити, аби їздити». А от працівники станції Лозової працюють саме за таким правилом. Недавно зі станції Запорізька Січ на адресу Харківського асфальто-бетонного заводу вийшов ешелон піску. Чим той пісок не сподобався заступникові начальника станції Лозової т. Швайченку — не знаємо. Нам відомо лише одне: 5 вагонів того піску із станції Лозової чомусь завернули назад на Запорізьку Січ. А ще через кілька днів прибула і телеграма од Швайченка, в якій він просить відправити вагони з піском назад до Лозової.

Залізничники Запорізької Січі вагони, звичайно, завернули. Й за одним підрахували, у скільки вскочила державі ця дитяча забава з піском. Виявилося: 549 карбованців.

Нам, Перче, здається, що за такі забавки декого не гріх було б пробрати з пісочком.

За всіма правилами!

І. ОСАУЛ,
комерційний ревізор Запорізького відділення Придніпровської залізниці.

Знав би ти, як гучно співають у нашому селі жаби. Як кумкають! Як заливаються!!

Це вони співають хвалу голові нашого колгоспу Петру Федосійовичу Тихоненку. Дбаючи про жаб'ячий добробут, він ще два роки тому спустив воду з колгоспного ставка і перетворив його на жаб'яче царство.

Жабам тут справжній рай, а от худобі — пекло. Бо відтоді, як не стало ставка, худобі нема де напитися.

Може б, ти, Перче, підказав нашому голові, про що він мусить насамперед дбати: про жаб чи про колгоспну худобу? А то сам він ніяк не здогадається.

Й. ФЕДОРЧУК,
пастух.
Колгосп ім. Калініна, Коростишівського району, Житомирської області.

Повідомляємо тобі точну адресу відомого в нашій окрузі заповзятого здирника Івана Васильовича Євсюкова. Числиться він на посаді бригадира теслярів у майстерні Н.-Олексіївського пункту «Заготзерна», Генічеського району на Херсонщині. Але основною його роботою є здирство. Він, не сотаються до майстерні.

Завіз якось я до майстерні колоду розпиляти. Заплатив у конторі гроші за роботу, підходжу до бригадира, а той, навіть очей у Сірка не позичаючи, каже:

— У контору, то одне діло, а мені на руку теж треба покласти. Так заведено.

Я відмовив нахабі. І поплатився. І досі лежить моя колода не розпиляною.

Ходив я вже скаржитись на хабарника і до директора «Заготзерна» П. А. Горбушки, але не допомогло. Здирникове слово поки що зверху.

М. ОВЧИННИКОВ,
контролер-ревізор Кримського відділення Придніпровської залізниці.

Чи не знайдеться у тебе таких ліків, що людей од байдужості лікують. Ці ліки дуже потрібні керівникам УНР-473 (підпорядкованого Харківському будівельно-монтажному тресту № 95), зокрема, начальникові т. Вишневському та головному інженерові т. Зархі.

Взяли вони підряд збудувати в селищі Первомайському аптеку. Мали її здати ще в другому кварталі 1962 р. Приміщення в основному готове, але... Але раптом згадана хвороба вибила будівельників з колії. На них напала якась апатія, забудькуватість, і все зупинилось. Воду й електроенергію до будинку не підведено. Не закінчено роботи в підсобних приміщеннях.

Отже, Перче, якщо маєш такі радикальні ліки, то пропиши їх, будь ласка, нашим байдужим будівельникам. Ми б це зробили й без тебе, якби в нас була своя аптека.

Група депутатів Первомайської селищної Ради.

Зміївський район, Харківської області.

КУЛЬТУРА З РЕП'ЯХАМИ

Якщо перед вами постане питання, де б його набратись культури, поганяйте мерщій до славного міста Борисполя. Бориспіль — це, як той казав, ворота до столиці — до Києва. І оздоблені ті ворота чималим щитом, який гордо височить біля самісінької автомагістралі. І закликає той щит боротися за культуру... Тож прямуйте до щита і поспішайте вхопити хоч трохи культури, доки її зовсім не розтягли. Найцінніше вже й так хтось видрав. Залишилося: «...уйте культуру в роботі, ...воро ...те ...вила вуличного ...уху!»

Коли ж на підступах до щита наберетесь ще й реп'яхів, — не зчиняйте гвалту: реп'яхи Бориспільська міськрада відпускає у накидь до культури.

ОПЕРАЦІЯ «ГЕ...»

Десь у північній півкулі, на північ від екватора і на південь від Києва, є Таращанський район. А в тому районі є селище Рокитне, а в Рокитному — промисловий об'єкт — маслозавод. Одного разу цей об'єкт звернув на себе пильну увагу кількох невідомих суб'єктів. Ретельне вивчення слідів показало, що суб'єкти проникли сюди аж із Дарницького (під Києвом) фармацевтичного заводу. Проте, як виявилося потім, їхню увагу привернула не продукція маслозаводу. Накинули вони оком на локомобіль ЛП-75, котрий, як свідчать місцеві люди, довго вірою і правдою служив рокитнянським маслоробам. Останні не встояли перед щедрими пришельцями і за 32 тисячі карбованців (новими грішми) «загнали» їм тую техніку з усіма потрухами й кінськими силами. Витягли покупці своє надбання на подвір'я маслозаводу, щось поворожили та й зникли за обрієм...

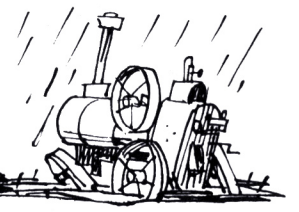

Оце і є операція «Ге...». Бо спритні суб'єкти з Дарницького фармзаводу вилучили з того локомобіля генератора, вартістю в 14 тисяч карбованців, а решту покинули напризволяще. І стоїть собі ось уже два роки випотрушений ЛП-75, як скорботний пам'ятник трагічно загиблим вісімнадцятьом тисячам карбованців державних грошей...

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

АБИ БУБЛИК — ГРІХА НЕ БУДЕ...

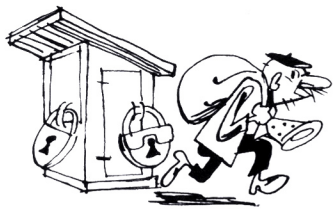

Запитували колись малого Василя, ким ти, мовляв, будеш, коли виростеш.

— Лавошником, — не думаючи довго, відповідав Василь.

— А то ж чому?

— Тому, що в лавці все є. І цукерки, і мед, і тараня, і бублики... Бери і їж досхочу. І грошей не треба платити...

— Як же «не треба»?! — жахалися старші. — Адже красти гріх, за це ж бозя покарає!

— Не покарає, — впевнено відповів Василь, — я й йому бублика дам, і тоді буде не гріх...

..Невідомо, чи збирався в дитинстві бути «лавошником» громадянин Шульгач з м. Торчина, Волинської області, чи не збирався. Та й звуть його не Василем. Проте, діє він точнісінько так, як мріяв отой мудрий малюк. Бувши продавцем продуктового рундука у Торчині, Шульгач сам їв досхочу і ближніх своїх не забував. Мали від нього по бублику й декотрі «бозі», що інколи навідувались сюди у вигляді ревізорів. Отак і упорав Шульгач не багато не мало — 5 тисяч карбованців (новими, звісно, грішми), і гріха, як бачите, не було. Правда, постраждати Шульгачу все ж таки, хоч не хоч, довелося. Вилучили бідолаху з того рундука і вкинули у... колгосп ім. Калініна. Оце, мовляв, щоб знав, сучий сину, як розтринькувати народне добро! Будеш віднині заготувачем, і ніяких тобі амністій!

І відтоді «страждає» нещасний, як не лусне. Вже, кажуть, знову новий будинок споруджує...

ГАРНА ШТУКА НАСОС!

Категорично спростовуємо неодноразові твердження Тарапуньки про те, що нібито гарна штука телефон-автомат. Насправді гарною штукою є насос НПА-64 з екскаватора Е-153. Бо коли на тому екскаваторі є той насос, та ще й не один, то тоді можна й траншеї різні рити і всяке інше корисне діло робити. Але насос гарний тоді, коли справний. А як зіпсується...

Ось послухайте, що вчинилось у Малобілозерському відділенні «Сільгосптехніки» Запорізької області. Там лишенько таке зробилось: зіпсувався насос № 8286 з того ж таки екскаватора Е-153. Так що ледве вже на якомусь то возі привезли його туди, на Іллічівський ремзавод Донецького раднаргоспу. Було це 18 травня 1962 року.

Минув рік. У травні 1963 року відділення зацікавилось долею насоса і надіслало на завод листа. Звідти люб'язно відповіли: все в порядку, переказуйте гроші. Переказали, телеграму надіслали. Та після цього завод замовк, ніби якоюсь запчастиною вдавився. У липні відділення знову й знову благає повернути насос. Завод знову й знову ні мур-мур. Росте

купа паперу у вигляді листів, телеграм, а насос і досі там. Тепер бідолашному Малобілозерському відділенню «Сільгосптехніки» справді хоч пропадай! Бо заспівати про той замаринований механізм «... і без тебе обійдусь» ніяк не можна. І заводських мовчунів накачати нічим...

Дм. ВИШНЕВСЬКИЙ.

Сатиричні мініатюри

РОЗХВАЛИВСЯ ТАТО...

Розхвалився тато дома:
«Гляньте — люкс товар!
Купив мамі закордонних
Я панчіх п'ять пар».

Раптом тата запитала
Донечка Олеся:
«Де знаходиться країна
«Маде ін Одеса»?»

В. ЯМКОВИЙ.
м. Кривий Ріг.

«ОПЕРАТИВНІСТЬ»

Що не кажіть, а не відняти
Оперативності в базік:
Не встигли вуха щось піймати,
Як розплескав уже язик!..

Євген БАНДУРЕНКО.
м. Одеса.

З ЦЬОГО Б ПОЧИНАЛА

Дружина каже до Гаврила:
— Сходи в крамницю, купиш мила,
Та не забудь узять і гасу...
— Іди сама, не маю часу.
— Півлітра візьмеш, кусень сала...
— Оце б ти з цього й починала!

В. ДМУХАР.
м. Київ.

БЕЗТУРБОТНА ВОРОНА
(БАЙКА)

Сидить улітку на копиці,
З снопа видовбує пшеницю
І все на неї наріка:
— Гір-ка, гір-ка, гір-ка.

А от зимою у морози
Голодна скаче по дорозі,
В кізяк замерзлий дзьобом стука
І примовляє: — Цу-кор, цу-кор.

А. ВІГЕРТ.
м. Бахмач,
Чернігівської області.

НЕМАЄ ДРІБНИЦІ...

Для газети є вітрина,
Як мальована картина.
Бронза, лаки, скло, багети.
Та немає лиш газети!

ЖИТТЄВА ПРОГРАМА

У Альоші Трутняка
Є програма отака:
Поситніше попоїсти —
І на теплу піч полізти.
Каже він: «У мене, братці,
Поперек болить... від праці!»

В. СТЕПАНОВ.
ст. Плетений Ташлик,
Одеської залізниці.

Чудеса в решеті

ОЦЕ ПОКАРАЛИ!

Газета «Горняцкая слава», орган партійного комітету, шахткому й шахтоуправління № 17—17-біс тресту «Рутченківвугілля», в одному з номерів справедливо засудила Аркадія Таратенка за пияцтво та негідну поведінку.

І ось, як і належить газеті, вона вмістила в розділі «Горняцкой славе» відповідають» замiточку — відгук профкому на сигнал преси. І написано у тому відгуку таке:

«Як сповістив голова дільничного профкомітету т. Чертков, п'яниця переведений на другу дільницю».

Отож, Аркаша, пий на другій дільниці і не горюй: дільниць на шахті ще багато!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У «Перці» № 8 колгоспники артілі ім. Калініна (село Решнівка) надрукували листа про те, що начальник Шепетівського колгоспно-радгоспного виробничого управління т. Клеванський наказав Шепетівському міжколгоспбуду припинити будівництво клубу в їхньому селі. Після виступу Перця Хмельницьке обласне управління виробництва та заготівель сільгосппродуктів скасувало рішення т. Клеванського й повідомило редакцію, що до кінця цього року будівництво клубу буде завершено.

★ У тому ж номері було надруковано замітку «Дивна штука наука» про те, що в колгоспі ім. Дзержинського (Сарненський район) незаконно списували курей без посилання на винуватців їх загибелі.

Як повідомили редакцію з Ровенської обласної прокуратури, вартість незаконно списаних курей стягнено з завідуючого фермою артілі В. Г. Кисорця.

★ У «Перці» № 9 на «Дошці заслужених бракоробів» красувався представник київського заводу «Метиз», що випустив браковані ножі й лопаточки для тістечок.

Головний інженер управління виробництва культурно-побутових товарів Київського раднаргоспу т. Карцев повідомив, що цей виступ Перця обговорювався на засіданні заводської комісії по якості.

Дефекти, згадані на «Дошці», усунено. Начальникові цеху Кириловському А. А. за недостатній контроль за якістю продукції зауважено.

★ «Натисніть на кнопку». Фейлетон під такою назвою з фотоілюстраціями було опубліковано у № 9 журналу. Там ішлося про погану роботу торговельних автоматів у м. Києві.

Як повідомив заступник начальника Київського міського управління торгівлі т. Мазуренко, ряд «безробітних» автоматів уже замінено на більш досконалі, а інші відремонтовано.

У своїй відповіді т. Мазуренко, зокрема, написав нам, що значна кількість автоматів не працює з вини Укрпостачторгу, який не постачає торговельним організаціям запасні частини до автоматів. А що може сказати нам з приводу цього керівництво «Укрпостачторгу»? На кого воно пошлеться?

МАЙЖЕ ЗА ГОГОЛЕМ

Мал. Л. Каплана

— Так отак ти своїх продаєш?..

НАРОДНІ УМІШКИ

КОМУ ЧОГО

Під час спільної облоги турецької фортеці Хотина запорожці відмовились іти на штурм, поки їм не заплатять заборгованої за військову службу платні. Та скарбниця польського короля була порожня, а добувати фортецю треба. Умовляти запорожців поїхало кілька вельможних панів, які почали дорікати козакам:

— Як вам не соромно вимагати гроші! Ми, шляхетські лицарі, б'ємося за честь, а ви що ж — за гроші?

Та козаки на це спокійно відповіли:

— Кожний, панове, б'ється за те, чого йому бракує: нам — грошей, тим-то ми за гроші й клопочемось, вам — честі, бо грошей у кожного з вас удосталь.

Подав Б. Д. АНТОНЕНКО-ДАВИДОВИЧ
з м. Києва.

ПРОВЧИВ ПАНА

Дід Панас ловив у ставку для панського столу рибу. Пан кожного разу приходив до діда й питав, що тому минулої ночі снилось. Дідові набридли ці відвідини, от він і каже панові:

— То я вам, паночку, раніше розказував свої сни, а зараз розкажу чисту правду. Іду я сьогодні греблі до ставу, аж бачу по вашій греблі біжить скажений собака, худий та забрьоханий. Зупинився та й дивиться на мене, а я й питаю: «Куди це ти?». А він каже: «Біжу оце, хочу вашого пана з'їсти». Тоді я йому й кажу: «Ах ти ж такий худий та поганий та ще хочеш нашого пана з'їсти, хай краще наш пан тебе з'їсть!».

Після цього пан більше не набридав своїми розпитами про дідові сни.

Повідомив І. Г. ГУДИМ
з м. Москви.

ЯК ПІП ПІДВОЗИВ

Іде піп, поспішає додому, бо ще молебень правити треба. Коли це наздоганяє чоловіка з його ж приходу. Став чоловік обіч дороги, привітався чемно та й просить попа, щоб підвіз.

— Ніколи, — відмовляє піп, — поспішаю на молебень.

— А я оце від казначея, — каже чоловік, йдучи за возом. — Ходив розміняти сто карбованців...

— Ну, то сідай...

...Приїхали в село. Злазить чоловік з воза та дякує:

— Спасибі, що підвезли. Хай вам бог доброти пошле.

— Сиди, сиди! Я до церкви підвезу!

— Не трудіться. Гроші я ще не розміняв...

Повідомив П. І. СКОРЕНОК
з с. Вирівки, Конотопського району, Сумської області.

ЛЕДАЧИЙ ДІД

Жив собі один дід. Такий ледацюга та п'яниця, що й годі. От одного разу спав дід у курені, а він чогось загорівся. Збіглися люди, будять діда і кажуть йому:

— Вставай, курінь горить!..

А він каже:

— Що, горілку пить?

— Та вставай, курінь горить!

Дід позіхнув, перевернувся на другий бік та й каже:

— А-а, хай гасить його той, хто палив.

Повідомив А. П. ГЕМАЙ
з с. Євдокіївки, Магдалинівського району, Дніпропетровської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94. Тел. Б-13-2-12, Б-13-3-46, Б-13-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 19 (510) (на украинском языке). Підписано до друку 20. IX. 1963 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01501. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 02746. Тираж 400.000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejournal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393

Дядько Сем: — Ах ви, шибеники мої любі...